

POSTANOWIENIE

Dnia 11 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bosek

w sprawie z powództwa A. S.

przeciwko M. S.

o rozwód,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 11 kwietnia 2024 r.,

skargi pozwanego na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygn. akt I ACa 848/22,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Pismem z 13 lutego 2024 r. M. S. wniósł skargę na przewlekłość postępowania przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygn. I ACa 848/22.

Skarżący domagał się: stwierdzenia przewlekłości postępowania; zobowiązania Sądu Apelacyjnego w Warszawie do rozpoznania skargi w terminie 3 miesięcy; zwolnienia skarżącego od kosztów sądowych; zasądzenia od Skarbu Państwa na rzecz skarżącego sumy pieniężnej w kwocie 13 000 zł; zasądzenia „od Skarbu Państwa na rzecz Sądu, który będzie rozpoznawał (...) skargę kosztów postępowania” (pisownia oryginalna).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga jest niedopuszczalna i należy ją odrzucić.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”), niezbędnym warunkiem dopuszczalności skargi o stwierdzenie przewlekłości postępowania jest jej wniesienie w postępowaniu służącym rozpoznaniu sprawy. Skarga na przewlekłość ma przede wszystkim za zadanie eliminowanie i zapobieganie przewlekłości przez dyscyplinowanie sądu meriti do podejmowania terminowych i właściwych czynności prowadzących do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że skarga na przewlekłość postępowania wniesiona już po jego prawomocnym zakończeniu nie może odnieść skutku i nie jest dopuszczalna, chyba że dotyczy postępowania przed Sądem Najwyższym (zob. uchwała siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 28 marca 2013 r., III SPZP 1/13; postanowienia Sądu Najwyższego: z 12 sierpnia 2014 r., III SPP 159/14, z 10 czerwca 2014 r., III SPP 110/14; z 3 września 2019 r., I NSP 73/19; z 12 października 2023 r., I NSP 204/23).

Bezsporne jest, że postępowanie w sprawie z powództwa A. S. przeciwko M. S. o rozwód zostało zakończone z dniem 6 listopada 2023 r., tj. z chwilą wydania przez Sąd Apelacyjny w Warszawie wyroku oddalającego apelację skarżącego (k. 404 akt sprawy I ACa 848/22). A zatem skarżący złożył skargę na przewlekłość nieco ponad trzy miesiące po prawomocnym zakończeniu postępowania.

Mając na względzie powyższe, na podstawie art. 373 § 1 w związku z art. 397 § 3 k.p.c. w związku z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

Konsekwencją niedopuszczalności skargi na przewlekłość jest bezprzedmiotowość postępowania o zwolnienie skarżącego z kosztów sądowych (odpowiednio art. 126² § 2 k.p.c.).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

[SOP]

[ms]